

Forfatter: Jacobsen, J. P.

Titel: Samlede Værker III Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

Citation: Jacobsen, J. P.: "Samlede Værker III Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup", i Jacobsen, J. P.: *Samlede Værker III Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup*, udg. af Morten Borup ; Georg Christensen , 1924-29, s. 277. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacob03val-shoot-idm139892126843872/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker III Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

ANNE CHARLOTTE

FØRSTE AKT

Dagligstue hos Direktør Hejn. Luxuriøs svær Vintermontering. Større Meubelgruppe tilbage til Højre, mindre fremme til Venstre. Dør tilbage til Venstre og fremme til Højre. Mellem mindre Billeder paa Bagvæggen legemsstort Portrait af Fruens Fader. Sørgeroset over Rammen.

FØRSTE SCENE

DE GEER. ANNE CHARLOTTE

ANNE CHARLOTTE siddende bag Bordet til Venstre, hvorpaa Bøger og Brochurer. De Geer paa Visit, har lige taget Plads til Højre for Fruen. Profil imod Tilskuerne.

DE GEER

Saa De morede Dem virkelig igaar? Ja, jeg syntes det nok.

ANNE CHARLOTTE

Ja. — Skulde det desuden ikke være Morsskab nok for en Balaften ganske uventet at træffe en gammel Ven, man ikke har seet i hele fire lange Aar?

DE GEER

Ja fire Aar er længe. — Der er skeet meget her, mens jeg har været borte.

20*

ANNE CHARLOTTE

(Sørgmodigt, seende efter Faderens Portrait.)

Ja, der er meget skeet.

DE GEER

(vendt efter Portraittet.)

Hvor det ligner! (Rejser sig halvt.) Ja, det er ganske det kjære, modige, gamle Ansigt. (Mod-Fruen.) Jeg har aldrig kjendt en gammel Mand som Deres Fader, en, der troede saa godt om Livet og om Menneskene som han. Naar man kom til ham med sine ungdommelige Planer og Forhaabninger, saa havde han aldrig disse mistrøstige erfarne Sententser til En, som gamle Folk ellers altid kommer med; der var ikke Tale om overlegne Smil eller om at ryste medlidende paa Hovedet; han tog Ens Planer op og lod dem lykkes i sin Fantasi; og Vanskeligheder! Vanskeligheder og Forhindringer dem huggede han løs paa, saa de faldt til alle Sider, og Fremtiden stod der for En som en aaben festlig Port, man blot skulde tage sig sammen for at spadsere igjennem Altid gik man forfrisket bort fra ham, mere tryk paa sin Lykke, sikkrere paa sig selv.

ANNE CHARLOTTE

Og ikke sandt, han havde Ret?

DE GEER

Han h a v d e Ret, han f i k det ikke altid. De ligned' ham i saa meget, Frue, og ligner ham maaske endnu?

ANNE CHARLOTTE

Ja, hvorfor skulde jeg være forandret!

DE GEER

Fire Aar! — Det er sjældent, et Menneske er sig selv tro saa længe.

ANNE CHARLOTTE

Det har De ikke lært af Fader.

DE GEER

Nej, — det er der — Andre, der har lært mig.

ANNE CHARLOTTE

Hvem?

DE GEER

Man skal ikke nævne Navne.

ANNE CHARLOTTE

Jeg forstaar Dem ikke.

DE GEER

Nej.

ANNE CHARLOTTE

Men maaske De vil indrømme, at det i en Samtale er behageligst, at man forstaar hinanden?

DE GEER

Ja er nu det saa vist?

ANNE CHARLOTTE

Jeg foretrækker det i det Mindste.

DE GEER

Ja, seer De, Frue, det, jeg mener, er jo ikke andet end det, at naar vi som ganske unge skal til at i Lag med Livet, saa har vi, de fleste af os, fra Naturens Haand en Mængde skjønne Egenskaber. Vi er uegennyttige, tilidsfulde, rede til at lide for Sandheden, uforsonlige overfor alt hvad der er lavt, urokkelige i vor Tro paa, at det, der er Ret, skal sejre, vi er ridderlige, modige, alt hvad der er modigt, fint og ædelt.

ANNE CHARLOTTE

Ja!

DE GEER

Men al den Herlighed er af Naturen slet ikke bestemt til at vare, ikke mer end det Sæt Tænder er det, man faar som ganske lille. Der er nemlig en Drift hos os, som ikke rigtig har ladet sig mærke, før nu da man som Voksen er kommen i Haandgemæng med Livet, og det er Selvopholdelsesdriften, — og det er mærkværdigt ...

ANNE CHARLOTTE

Skal jeg sige Dem min oprigtige Mening?

DE GEER

For min Skyld ikke. Jeg veed altfor godt, at naar man kalder sin Mening for oprigtig, saa er den ubehagelig.

ANNE CHARLOTTE

Ja, hele Deres lange Historie er efter min Mening ikke andet end Vrøvl.

DE GEER

(*efter en Pause, betænksomt*).

Aa ja, der kan være Noget i det samme. Saadanne almindelige Theorier, hvormed man søger at ramme den, man ikke aabenlyst tør angribe — —

ANNE CHARLOTTE

Er det mig, De mener?

DE GEER

(*ser ned*).

Sig mig, Frue, har De aldrig tænkt paa, hvad Indtryk det maatte gjøre paa mig dernede i Venedig, da jeg fik at vide, at De havde forlovet Dem med Frederik Hejn?

ANNE CHARLOTTE

Nej, gjorde det noget synderligt Indtryk paa Dem?

284

DE GEER

Ja det gjorde, Frue, for der var et hell Flor af lyse, lykkelige Haab og fine Drømme, der blev vejret hen, som man siger, netop ved det.

ANNE CHARLOTTE

Nej hør, vil De nu virkelig gjøre Dem den Ulejlighed at bilde mig ind, at De er gaaet om med en ulykkelig Kjærlighed til mig? Det er jo dog aldeles unødvendigt. Jeg er slet ikke saa fordringsfuld, jeg tillader, at man bevarer sit Hjertes Fred overfor mig. . . .
